

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶντων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακῶσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Τρίτ' Ἰουλίου κι' εἰκοστή,
εἰρήνην πάλιν ἀγαστή.

Χίλια κι' ἑκατὸν ὀγδόντα,
ἔπεσαν παντοῦ τὰ φόντα.

Ἐξαφίς πολεμικῇ γιὰ Μαρόκο κι' Ἀφρικῇ.

Φ.— Ἀγαθὶο, βρέ Περικλέτο...

Π.— Τί μοῦ λές, σαποκουλιά;

Φ.— Ἀγαθὶο, Μαρόκο, Κόγκο, καὶ λυσσάρικα σκυλιά.

Ἀγγλογάλλοι, Γερμανοί,
περιπλέον Ἰσπανοί,
κίνησις στρατῶν καὶ στόλων,
βρόντοι μαύρων πυροβόλων,
καὶ πολέμου πατατράκκα,
καὶ συρράξεις καὶ συγχρούσεις,
ὅπου τρέμεις ὅλος, βλάκκα,
μοναχὰ νὰ τῆς ἀκούσης.

Ὅλος ὁ ντουγκῆς στὸ πόδι,
κόσμος πᾶνοπλος πηδῶν,
καὶ θεάματα φρικώδη,
κι' αἱμάτα ποταμηδόν.

Ὡραὶ φρίκης ἀποφράδες,
Ἄρης βρέμεται βαρύς,
καὶ σκιροῦν αἱμοχαρεῖς
τῆς Εἰρήνης μασκαράδες.

Γίγαντες κατὰ Τιτάνων,
καὶ πολεμικῶν παιάνων
μᾶς ἀνατοιχάζουν ἤχοι.

Νέο μακελλεῖο, σφαγὴ,
καὶ σωρίζονται' στή γῇ
κάστρα, φρούρια καὶ τείχη.

Ὁ τρομερὸς χασάπης
νέαν ζητεῖ θυσίαν,
καὶ σιδηροῦς κεντᾶ
τὸν κόσμον τῆς ἀγάπης
πρὸς αἱματοχυσίαν.
κι' ὀρεῖ χελκος βροντᾶ.

Πάλη φυλῶν ἀγρία
καταστροφὴν σκορπίζει,
καὶ σάλπιγξ Ταρταρεία
ἐρῆμωσιν σκαλπίζει.

Ὁ θηριώδης δαίμων
μὲ χάλυθα πολέμων
Βασίλεια λαμπρύνει.

Θρῆνος ὀξὺς' στὸν Ἀδην,
καὶ φεύγει προτροπάδην
φιλάμπελος Εἰρήνη.

Κοιλὰς κλαυθμώνων
κι' ἀγρίων φόνων
χορεῖται πάλιν
σ' αἱμάτων πάλην.

Ὡ καλλινίκων
μαχῶν πεδία,
βρώμα σκολήκων
καὶ δυσωδία.

Πληγαῖς καὶ τρύπαις
γεμίζουν σώματα,
κόρακες, γῦπες,
σκυλεύουν πτώματα.

Ἀλγῶ, φρυάττω,
καὶ βλέπω κάτω
κόσμον ἀσπαίροντα
γιὰ τὰ συμφέροντα.

Γεγονότα σὺβαρά,
γεγονότα τρομερά,
καὶ παντοῦ πολέμου πρεζά,
ποῦ δὲν εἶναι παῖζε γέλα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἱλλύγων
νέας παγκοσμίου πάλης,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν σαλπύγων,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν τυμπάνων,
ἄρχισε καὶ σύ νὰ ψάλλῃς,
θρέμμα τῶν ἱστορῶντων,
μὲ τὴν Μοῦσαν τῶν παιάνων.

Κανεῖς δὲν βλέπεις ν' ἄδωνται,
κάτι φοικτὸν ἐγκυμονεῖ
κι' ἀπαίσιον ἡ σφαίρα.

**Ὁ Βενιζέλος ὁ τρανὸς
καὶ Ἀνορθωτὴς Μαροκινός.**

Κάζο τοῦ κόσμου τραντακτό,
κι' ἡλικιῶν δεκακοκτὼ
προσκλήσεις ἐδῶ πέρα.

Π. — Μίλα καλά...

Φ. — Δὲν ἔμαθες καὶ σὺ τὰς διαδόσεις,
ὅπου ταραττοῦν τῶν Ρωμηῶν τὰς νέας ἀνορθώσεις;

Ἐν πολεμικῇ μανίᾳ
κι' ἡ δική μας κοινωμία
πρὸ παντός 'στὰ καφενεῖα
συζητεῖ περὶ Μαρόκου καὶ Ἀγαδὶρ καὶ Καμερούν,
κι' ἀναπόφευκτον τὴν ρῆξιν τῶν Δυνάμεων θαρροῦν.

Ὁρμαγδὸς κι' ἐδῶ πολὺς
καὶ τόσαι συγκινήσεις,
καὶ κτύποι κι' ἐμβατήρια.

Καὶ πηλαλοῦν Εἰσαγγελεῖς,
καὶ κάνουν ἀνακρίσεις
μέσ' στὰ Χρηματιστήρια.

Ὅποτον ἄκουσμα κι' ἐδῶ τρῶντι φρικαλέον,
κάρα μπουμπουνισμένη...
ἡλικιῶν δεκακοκτὼ καὶ κατὰ περιπλέον
προσκλήσεις ἐσπευσμένη.

Κι' ἐδῶ ποὺ λὲς ξεφωνητά,
κι' ἐδῶ ποὺ λὲς μπουμπουνητά,
κι' ἐμβρόντητος σηκώνεται καὶ μπουμπουνίζ' ἡ πλάσις
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ θέλεις νὰ γελάσῃς.

Εἰς τὴν γῆν τῶν σκαρτάδων,
ὅπου μύθους γεννᾷ,
μυκηθμός 'Εγκελάδων
μέ τρομάζει ξανά.

Καὶ βοῶ φλογερός
εἰς τὴν γῆν τοῦ πυρός:
Ὅλοι πάρετε φόκο,
καὶ μέ κλάδους κοτίνων
ἔτε, παῖδες Ἑλλήνων,
'στὸ Κογκό, 'στὸ Μαρόκο.

Ὁρμασμός κι' ἐδῶ πέρα
'στοῦ πυρός τὴν μητέρα,
κι' ὅλοι τρέχουν, σαχλέ μου,
καὶ ζητοῦν ἐν εἰρήνῃ
ἀρχηγίαν πολέμου,
ποῦ πιτὲ δὲν θὰ γίνη.

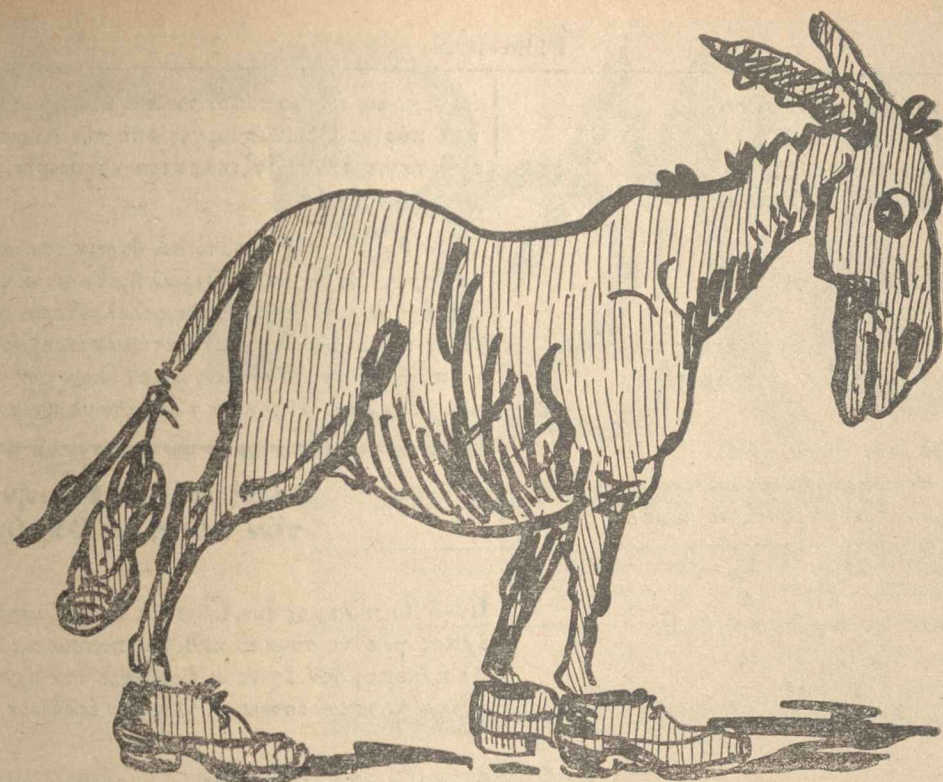
Ταραχὴ 'στὸ Βερολίνον,
'στὸ Παρίσι, 'στὸ Λονδίνον,
ταραχὴ καὶ μέσ' στὴ Βιέννα,
τρικυμία κατὰ πάντα,
καὶ τοὺς πάει τρία κι' ἓνα,
καὶ ξεπέφτει κάθε ράντα.

Κι' οἱ δικοί μας κυβερνῆται λησμονοῦν τὰς ἀνορθώσεις,
κι' ἐν σιδήρῳ καὶ πυρὶ
σχολιάζουν σοβαροὶ
τοῦ σὶρ Ἀσκουὶθ ἐκείνας τὰς σημαντικὰς δηλώσεις.

Φλόξ τὰς φλέβας διαρρέει,
γὰρ Μαρόκα συζητοῦν,
καὶ τοὺς λόγους μελετοῦν
τοῦ σὲρ Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ.

Ἀπὸ μακρὰν κυττάζουν τὸ φῶς ἀναλαμπῶν,
καὶ κάνουν ἐπικρίσεις
καὶ 'στὰς συνεννοήσεις
τοῦ Κίνδερλεν τοῦ Βαίχτε μαζὶ με τὸν Καμπὼν.

Τρέχουν σπουδαῖα πράγματα, καὶ διαδίδουν θρύλοι
πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι

**Τοῦ γαιῶδάρου τοῦ κουτσοῦ, ποῦναι μία συμφορά,
τρεῖς ἀρβύλαις τοῦ φοροῦν, τὴν τετάρτη 'στὴν οὐρά.**

Πῶς τώρα πᾶς θ' ἀκονισθοῦν τὰ γλωσσικὰ λεπίδια,
πῶς τώρα πᾶς θ' ἀλλάξωμε κι' ἐμεῖς πολιτικὴ,
πῶς ἴσως καὶ τῶν Ἰπουργῶν ν' ἀναβληθοῦν ταξείδια,
κι' ἴσως κανένας ἀπ' αὐτοὺς πάη 'στὴν Ἀφρική.

Τώρα, μωρέ, ποῦ γίνονται κουρκοῦτι τὰ μαλά,
ἀκούς νὰ διαδίδωνται ποικίλα καὶ πολλὰ.
Λὲν πῶς προσκλήσεις θὰ σταλοῦν ἀπὸ τὸν Τσιριμῶνο
πρὸς τῆς Διπλῆς τοὺς Βουλευτὰς
γὰρ νὰ συνέλθουν κατ' αὐτάς,
καὶ νὰ σκεφθοῦνε σοβαρῶς κι' αὐτοὶ γὰρ τὸ Μαρόκο.

Λένε κι' ἄλλο, Περικλέτο,
κι' ἂν σ' ἄρεση πίστεψέ το,
πῶς ὁ κυρ Ἀλεξανδρῆς, ποῦναι γὰρ τὴν Ἑλβετία,
ἴσως πάη 'στὴ σοφὴ τοῦ Μαρόκου πολιτεία,
κι' ἴσως 'στὸν Μαροκινὸς δράσῃς ἐνθύμια
τοὺς ἀφήσῃ σὴν κι' ἐδῶ δρὸ Πανεπιστήμια.

Φεύγει κι' ὁ Μαροκωντωναῖος,
ἔγχα λέσσα κι' ἔγχα μύλα,
ὅλοι πρὸς τὴν Ἀφρικήν,
κι' ὁ Μανώλης ὁ Μπενάκης
ἴσως πάη 'στὴν Ἀγκόλα,
κτῆσιν Πορτογαλικήν.

Λένε κι' ὁ Κορομηλᾶς
πῶς θὰ πάη 'στὸ Κογκό...
Περικλῆ, πῶς δὲν μίλησε,
μὰ μοῦ κάνεις τὸν μουγγό;

Π. — Ξέρεις πῶς πολλαῖς φορὰς ἔκαμα μυρίας σκέψεις
καὶ γὰρ τῶν Ρωμηῶν τὰς βλέψεις,
καὶ φωνάζω τώρα πάλι: τί καθόμαστ' ἐδῶ πέρα
κι' Ἀνορθώσεως μελλούσης κοπανίζομεν ἀέρα;

Πῶς εἰς ὅρα τοιαῦτα παραχάσκεις κι' ἀδρανεῖς,
πλάσις πόθων διαπύρων,
καὶ δὲν κάνεις ἀποικίας εἰς ἐκτάσεις ἀχανεῖς
τόσων ἀχάνων Ἡπειρών;

Γιατὶ σέρνομε 'στῆς πλάκας
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό,
καὶ πνιγόμεστε σὴν βλάκας
σὲ μὲν κουταλιά νερό;

Φ. — Καλὰ λές, σοφὸ κεφάλι...
κουταμάρα μας μεγάλη
νὰ χῶμε 'μπροστά μας ὅλο τὸν ἀπέραντο ντουναῖ,
καὶ τὴν τόση μας ἀξία
νὰ τὴν χάνωμ' ἐδῶ πέρα 'στὴν ἀσημαντὴ γωνιά,
ποῦ παθαίνει ἀσφυξία.

Ἀλλάξε πολιτικὴ,
κράτος παχυλῆς βλακείας,
σύρε μες 'στὴν Ἀφρικήν,
μὰ κι' ἀκόμη παρακεῖ,
γὰρ νὰ κάνης ἀποικίας.

Π. — Διαδίδουν συμπόλιται
ὅτι ξύμωσις τελεῖται,
καὶ παντοῦ πολιτικὴν
θέλουν ἀποικίαν.

Διαδίδουν πῶς μελέτη
γίνεται καὶ 'στὸ Ντοβλέτι
γὰρ μελλούσας ἀποικίας.

Κι' ἴσως δι' αὐτὴ καὶ μόνον
προσκαλέσων μετὰ χρόνον
καὶ τὰς γράϊας ἡλικίας.

**Ἀπεσοδήθη ὁ ξένης,
ποῦ σ' ἔκανε νὰ φοιξῇς.**

Φ. — Δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα σὴν ἄκουσα, καλὲ μου,
πῶς εἰμ' ἐδῶ 'στὰ πρόθυρα τοῦ τρομεροῦ πολέμου.
Κι' ἐμένα μ' ἐπροσέλασε μαζὶν ἀγρίων ἐρώς.
Κι' εἶπα πῶς ῥῦλο κι' οἱ Ρωμηοὶ θὰ παίζουνε μεγάλο,
καὶ 'στὴν Ἀντάντ τὴν Κορντιὰλ θὰ λάβουν τώρα μέρος
μέ τὸν Ἑγγλέο Ναυαρχο καὶ τὸν Ἑντοῦ τὸν Ἰάλλο.

Ἐστῆς συγκρούσεως τὸν σάλον
τί τρομάρα, τί στιγμαῖς!...
καὶ ἔσηκώοντο πυγμαῖς
Γερμανῶν, Ἑγγλέζων, Γάλλων.

Χέρια σὰν ἑκατογχείρων ἄφθαστα, πελώρια,
ποῦ δὲν εἶχαν ὄρια,
καὶ ἔστῆς ἑνάις τῆς πυγμαῖς Περικλέτο ντελμπεντέρη,
ἔβλεπα καὶ τὴν πυγμὴ τοῦ δικοῦ μας τοῦ Λευτέρη.

ὦρα τὴν ὥρα πρόσμενα νὰ γίνῃ πατατράκα
καὶ ν' ἀκονίσωμε καὶ ἐμεῖς τὴν παληοσακκάκα.
Εἶναι συμφέρον στοὺς μικροὺς, βρὲ μπρούτζινο κεφάλι,
νὰ σπάζουνε τὰ μοῦτρα τῶν οἱ κύριοι μεγάλοι.

Λόγγαι ξένων στρατιῶν ἐκινουῦντο πρὸς ἀλλήλας
σὰν τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης,
καὶ προστάτιδες Δυνάμεις
ἐζητοῦσαν ἀπὸ μᾶς νὰ προμηθευθοῦν ἀρβύλας.

Κι' ἦτο μιὰ Βαβυλωνία, κι' ἦτο μιὰ Βαβυλὼν,
κι' ἐσταμάτησε καὶ ὁ Φοῖβος κατὰ φάλαγγας Ἑλὼν,
κι' ἔτρεχε κηθεὶς νὰ κἀνῃ προμηθείας ἀρβυλῶν.

Κι' ἐγὼ τότε καθβαλάρης
ἔστο γαιδοῦρι τὸ χωλὸ
μὲ τὰ τρία τὰ ποδάρι,
ἐξεφώνιζα σὰν Ἄρης
μ' ἕνα φρόνημα φηλό:
ἕως πότε, παλληκάρια;

ὦς πότε, κουτεντέδες,
θὰ ζοῦμε στὰ στενά,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
θὰ πέρνουν τὰ βουνά;

Καλλίτερα μιὰς ὥρας δράσις στὴν Ἀφρική,
παρὰ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν ἐπιφυλακῇ.

Καλλίτερα στὸ Κόγκο, παιδιά, καὶ στ' Ἀγαδέρ,
παρὰ καμμινὴν ἡμέρα
στὴν ἄψογον μητέρα
ναῖθῃ κανεὶς φεσάτος τὰ πίσω μας νὰ δεῖρ.

Τί πόλεμος ἐγίνετο, τί ρήξεις, τί συγκρούσεις,
τί διαδόσεις ἔτρεχαν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

Ἀντάραις, ἀστραπόβροντα, καὶ κοσμοχλασιά,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν Κηφισιά
ἐχόρταινε σὰν τζίτζικας ἀέρα καὶ δροσιά.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ
καὶ στὸν Στρατούλη, Περικλῆ, τέτοια νὰ ψιθυρίζῃ:
Στρατούλη, δερματέμπορε, φιλελευθέρων φίλε,
ὅπου πολὺ σ' ἐπύκρναν κατύμματα καὶ ἀρβύλαι,
ἂς πᾶμε στοὺς Μαροκινούς μεθ' ὧν τῶν φιλάτων
καὶ δερμάτα Μαροκινὰ ν' ἀργάσωμε κομμάτων.

Καὶ πάλιν Εἰρήνην τὸν κόσμον βαρύνει.

Π. — Ὁ πόλεμος δὲν ἐγίνε, τὰ πάντα ματαιότης,
ἔχασε γλέντι, δυνατὸ καθέννας πατριώτης.
Ὁ πόλεμος δὲν ἐγίνε καὶ ἐμείναμε στὰ κρύα,
ἄδικα προσκαλέσαμε καὶ ὅλη τὴν ἐφεδρεία.

Καὶ πάλιν Εἰρήνης μεγάλη μπουνάτσα
καὶ ἀγρίου πολέμου δὲν φαίνεται φάτσα.
ὦ κόσμε, καὶ πάλιν στὴν νάρκη σου μένε,
εἰρήνην ἐν ὅπλοις τρυγᾷς ὀλοένα...
δὲν εἶχαμε τύχη, κολλήγα καὶ μένε,
νὰ δοῦμε προστάτας μὲ μοῦτρα σπασμένα.

Φ. — Ὁ πόλεμος πάει... χαμέναις ἐλπίδες,
στὴ θήκη σὰν πρῶτα σκουριάζουν λεπίδες,
Εἰρήνη καὶ πᾶσιν, εἰρήνη καὶ ἡμῖν,
κι' ἂν ὠδινεν ὅρος, ἄλλ' ἔτεκε μὺν.

Νέας Εἰρήνης ἀηδοὺς αἰμοσταγῆς Ἠλῆ...
Π. — Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε στὴν Τριανταφυλλιά.

Φ. — Εὐερωζώθηκε καὶ αὐτὴ, καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος,
ὅπου μπορεῖ ν' αὐτοκτονῇ καὶ ὁ νεαρὸς καὶ ὁ γέρος.

Ἀπογοήτευσίς τὸ πᾶν, καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Π. — Δέξου στὴ ράχη σου λοιπὸν ἀρβύλαις καὶ κατύμματα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς λαχάρεως μελέτη
νεωτάτη τοῦ Σπυρίδη,
ποῦ πολλὴν σπουδὴν προδίδει,
μὰ καὶ συμβολὴν μεγάλην στὴν Ἀνορθωσὶν προσθέτει.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
ἔστῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενήντα οἰκτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

